

POSTANOWIENIE

Dnia 21 stycznia 2011 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Małgorzata Wrębiakowska-Marzec (przewodniczący)

SSN Katarzyna Gonera

SSN Zbigniew Korzeniowski (sprawozdawca)

w sprawie z powództwa U. M.

przeciwko Ś. S. Sp. z o.o.

o odszkodowanie,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń

Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 21 stycznia 2011 r.,

zażalenia strony pozwanej od postanowienia Sądu Okręgowego z dnia 6 lipca 2010

r.,

uchyla zaskarżone postanowienie (punkt drugi wyroku) i sprawę w tym zakresie przekazuje Sądowi Okręgowemu do ponownego rozpoznania oraz orzeczenia o kosztach postępowania zażaleniowego.

Uzasadnienie

Sąd Rejonowy wyrokiem z 13 sierpnia 2007 r. uwzględnił powództwo i przywrócił U. M. do pracy oraz zasądził jej wynagrodzenie za czas pozostawania bez pracy od 15 stycznia 2007 r. Sąd Okręgowy wyrokiem z 28 stycznia 2009 r. oddalił apelację pracodawcy. Po jego skardze kasacyjnej Sąd Najwyższy wyrokiem z 7 stycznia 2010 r. uchylił wyrok Sądu Okręgowego i sprawę przekazał do ponownego rozpoznania oraz orzeczenia o kosztach postępowania kasacyjnego. Po ponownym rozpoznaniu apelacji pozwanego Sąd Okręgowy wyrokiem z 6 lipca 2010 r. zmienił wyrok Sądu Rejonowego z 13 sierpnia 2007 r. i zasądził powódce wynagrodzenie za czas pozostawania bez pracy od 1 października 2007 r. (pkt 1) i „nie obciążył

powódki kosztami" (pkt 2). W uzasadnieniu wyroku orzeczenie o kosztach zawarto w zdaniu - „O kosztach postępowania Sąd Okręgowy orzekł na podstawie art. 102 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 k.p.c.”.

Pozwany w zażaleniu na orzeczenie o kosztach zarzucił naruszenie art. 328 § 2 k.p.c. w związku z art. 391 § 1 k.p.c. poprzez niewyjaśnienie podstawy prawnej oraz naruszenie art. 102 w związku z art. 391 § 1 k.p.c., polegające na błędnym przyjęciu, że zachodzą szczególne okoliczności pozwalające na nieobciążenie powódki kosztami postępowania w całości. Wniósł o zmianę postanowienia przez zasądzenie od powódki na rzecz pozwanej kosztów zastępstwa procesowego i opłat podstawowych (wniesionych od apelacji i skargi kasacyjnej) oraz kosztów postępowania zażaleniowego ewentualnie o przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zażalenie uzasadnia uchylenie zaskarżonego orzeczenia o kosztach.

Wyjątkowość rozwiązania przyjętego w art. 394¹ § 1 pkt 2 k.p.c. wyraża się w tym, że kontroli orzeczenia o kosztach procesu dokonuje Sąd Najwyższy oraz w tym, że kontrola odnosi się do orzeczenia sądu powszechnego drugiej instancji.

Jeżeli zważy się nadto, że w tej sprawie kontrolowane rozstrzygnięcie o kosztach obejmować ma koszty postępowania w kilku instancjach (w tym kasacyjnej), to uzasadnione jest stwierdzenie, że niemożliwe jest podjęcie właściwej funkcji kontrolnej zaskarżonego orzeczenia, bez poznania motywów które miał na uwadze Sąd Okręgowy przyjmując, iż „nie obciąża powódki kosztami”.

Lakoniczne zdanie uzasadnienia, iż „O kosztach postępowania Sąd Okręgowy orzekł na podstawie art. 102 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 k.p.c.” nie spełnia wymagań art. 328 § 2 k.p.c. w związku z art. 391 k.p.c. Tym bardziej, iż zastosowano rozwiązanie wyjątkowe z art. 102 k.p.c. w odniesieniu do zwykłych reguł ponoszenia kosztów procesu (art. 98 k.p.c. i nast.). Wszak przepis art. 102 k.p.c. ma na uwadze „wypadki szczególnie uzasadnione”.

W orzecznictwie powiedziano, iż brak wskazania podstawy prawnej, jak również motywów, którymi kierował się Sąd Apelacyjny orzekając o kosztach postępowania apelacyjnego, oznacza, że uzasadnienie nie odpowiada wymogom przewidzianym

w art. 328 § 2 k.p.c. w zw. z art. 391 k.p.c. (postanowienie Sądu Najwyższego z 25 lutego 2010 r., V CZ 7/10, Biul. SN 2010/4/14).

Wobec wskazanego mankamentu uzasadnienia orzeczenia o kosztach nie jest możliwa ocena zarzutu naruszenia art. 102 k.p.c.

Tym samym nie jest zasadny wniosek zażalenia żądający orzeczenia reformatoryjnego, jako że rola Sądu Najwyższego przy wskazanej na wstępie wyjątkowości przyjętego rozwiązania powinna być w istocie kontrolna, co wymaga wpiery zajęcia stanowiska przez Sąd drugiej instancji co do podstaw i motywów orzeczenia o kosztach procesu.

Z tych motywów orzeczono jak w sentencji, stosownie do art. 398¹⁵ § 1 k.p.c. i art. 108 § 2 k.p.c. w związku z art. 394¹ § 3 k.p.c.